

РЕШЕНИЕ

№ 2170

гр. София, 23.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 28.01.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **4890** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващи от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н „Л.“, [улица], представлявано Р. Д., със съдебен адрес: [населено място], [улица], офис 2, срещу РА № Р-22221016004258-091-001/18.07.2017 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – [населено място], потвърден с Решение № 402/21.03.2018г. на директора на Дирекция на „ОДОП” – [населено място] при ЦУ на НАП, с който на дружеството са определени допълнителни данъчни задължения за ДДС по ЗДДС за данъчни периоди м.10, 11, и 12.2011 г., м.03 и 04.2012 г., от м.06.2013 г. до м.12.2014 г., м.03.2015 г. и от м.07 до м.12.2015 г., общо в размер на 72345.01лв. главница и лихва за забава общо в размер на 27312.18 лв.

Жалбоподателят в жалбата си и в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, излага подробни съображения за нищожност и незаконосъобразност на ревизионния акт и сочи, че така установените задължения с него са определени при неправилно прилагане на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Соочи, че в хода на ревизионното производство не са взети предвид възраженията на ревизираното лице, че стоките по процесните фактури не са получавани от него. Твърди, че ревизиращите органи са направили извод за извършени реални доставки на стоки единствено въз основа на предположения, но не и на реални доказателства. Позовава се на практиката на ВАС и на СЕС. Моли оспорваният ревизионен акт да бъде обявен за нищожен или да бъде отменен изцяло. Претендира

разноски по делото.

Ответникът по жалбата – Директора на Дирекция „ОДОП” – [населено място], чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Моли обжалваният РА да бъде оставен в сила като правилен и законосъобразен. Моли съда, при отхвърляне на жалбата да присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на Дирекция „ОДОП” – [населено място].

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството по издаване на обжалвания РА е започнало въз основа на ЗВР № Р-22221016004258-020-001/23.06.2016г. / л.24 от делото/, издадена от компетентен орган, съгласно Заповед № РД-01-369/30.03.2016г- / л. 22-23 от делото/ на директора на ТД на НАП – [населено място], за установяване на задължения за ДДС по ЗДДС за д.п.м.01.12.2010г.-31.12.2015г., като срока за завършване на ревизията е 3 месеца от датата на връчване на заповедта. Заповедта е връчена по реда на чл.30, ал.6 от ДОПК на 05.07.2016г. Същата е изменена със ЗВР № Р-22221016004258-020-002/03.10.2016г. и ЗВР № Р-22221016004258-020-03/02.11.2016 г. като срока за завършване на ревизията е определен до 05.12.2016г. И тези заповеди са връчени по електронен път на ревизираното лице/ л. 28- 35 от делото/. Въз основа на искане на директора на ТД на НАП – [населено място] от 15.11.2016 г., на основание чл.114, ал.4 от ДОПК, Изп. Директор на НАП е издал Заповед № Р-2222106004258-ЗИД-001/21.11.2016 г., с която е удължил срока на ревизията до 05.03.2017г. / л.36 от делото/.Издадена е ЗВР № Р-22221016004258-020-004/22.11.2016 г./ л.37 от делото/, с която срока на ревизията е определен до 05.03.2017 г.Същата е връчена по електронен път на ревизираното лице на 23.11.2016 г.Съгласно разпоредбите на чл.117 от ДОПК Ревизионният доклад / РД/ се съставя не по- късно от 14 дни след изтичане на срока на ревизията, който срок не е спазен. РД е издаден с № Р-22221016004258-092-001/24.03.2017г. /л.41-85 от делото/. РД е връчен по реда на чл.30, ал.6 от ДОПК на 31.03.2017 г. В законоустановения срок е постъпило възражение срещу РД. Извън срока по чл.119, ал.3 ДОПК е издаден РА № Р-22221016004258-091-001/18.07.2017 г. от компетентни органи съгласно чл.119, ал.2 от ДОПКи определя данъчни задължения за периода, за който е възложена ревизията / л.86-108 от делото.

С ревизионния акт са установени задължения на дружеството над декларираните общо в размер на 99 657,71 лв., в т. ч. данък върху добавената стойност в размер на 72 345,01 лв. и лихви за забава в размер на 27 312,18 лв.

Процесната ревизия е първа за спорните периоди и вид данъчно задължение.

Установено е, че през ревизираните периоди задълженото лице е извършвало търговия на дребно с хранителни стоки, напитки и тютюневи изделия. За целта е ползвало помещения под наем на територията на [населено място] – павилиони и магазини.

След справка в информационната система на НАП органите по приходите са установили, че в дневниците за покупки на жалбоподателя не са отразени всички издадени към него фактури, включени в дневниците за продажби на доставчиците. С оглед това и на основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на задълженото лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения №Р-22221016004258-040-001 от 13.07.2016 г. Изискани са за проверка оборотни ведомости, справки за налични материални активи, информация за вземания от трети лица и задължения към такива, справка за стоков поток, документи за

лицензиране на обектите за дейността, документи, удостоверяващи източници на финансиране. Преставени са доказателства с писмо вх. №53-03-1385 от 25.07.2016 г., включително списък на основните доставчици на жалбоподателя, справка за анулирани фактури, разрешения за търговия с тютюневи изделия за всеки от обектите. Посочено е, че всички оригинални документи на дружеството се намират на адреса, на който се извършва счетоводното обслужване. Приложен е договор за абонаментно счетоводно обслужване от 31.05.2016 г., сключен между ревизираното лице, като възложител и Р. Т. С., ЕГН [ЕГН], като изпълнител /счетоводител/.

На основание чл. 115, ал. 2 от ДОПК ревизиращият екип е направил проверка на място в счетоводния офис, за резултата от което е съставен Протокол №1258394 от 24.02.2017 г.

На основание чл. 45 от ДОПК са инициирани насрещни проверки на доставчиците на жалбоподателя във връзка с констатирани несъответствия между данните по подадени от ревизираното лице дневници за покупки по ЗДДС и данните, съдържащи се в подадените от доставчиците дневници за продажби. Въз основа на резултатите от насрещните проверки и като е събрал практиката на Върховен административен съд /ВАС/, ревизиращият екип е формирал извод за наличие на доказателства за получени стоки от доставчиците [фирма] и [фирма], които жалбоподателят не е осчетоводил и не е отразил издадените му фактури в дневниците си за покупки.

При проверка на доставчиците са констатирани следните факти и обстоятелства:

1. С Протокол за извършена насрещна проверка №П-29002916132201-141-001 от 02.03.2017 г. на ТД „Големи данъкоплатци и осигурители“ са обективирани резултатите от направената проверка на [фирма].

На дружеството е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения. Изискани са копия от фактури, с получател [фирма], издадени за периода от 01.12.2010 г. до 31.12.2015 г. и неотразени в дневниците за покупки на последния, както и писмени обяснения относно механизма на доставките. В отговор с писмо вх. №53-03-1335 от 23.08.2016 г. доставчикът е посочил място за преглед на оригиналните документи и лице за контакт. Допълнително с писмо вх. №53-03-1335#8 от 02.03.2017 г. [фирма] е представило заверени екземпляри на част от издадените фактури. Дадено е обяснение, че поради големия брой фактури, които дружеството издава всеки месец /над 100 000 фактури за продажби/ не може да представи всички, издадени на [фирма] фактури. Относно съпътстващите доставките документи е посочено, че няма практика за издаване на стокови разписки, приемо-предавателни протоколи и товарителници.

Въз основа на представените от доставчика осем фактури ревизиращият екип е констатирал, че същите са подписани за [фирма] от получилите стоките лица. Доставките са с предмет цигари и скреч карти, на стойност 6 488,09 лв. и ДДС в размер на 1 297,62 лв.

2. С Протокол за извършена насрещна проверка №П-22221516132204-141-001 от 02.03.2017 г. на ТД на НАП С. са обективирани резултатите от направена проверка на [фирма].

На дружеството е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения, като са изискани копия от издадените на жалбоподателя фактури. Направена е и проверка на място в офиса, обслужващ счетоводството на доставчика. Резултатът е отразен в Протокол №1258395 от 28.02.2017 г. Установено е, че издадените на ревизираното лице фактури са подписани от негови представители /служители/, с

което е удостоверено получаване на фактурираните стоки – алкохолни и безалкохолни напитки и тютюневи изделия. Пълномощникът на [фирма] е дал обяснение относно механизма на заявяване и получаване на стоките. Посочил е, че се заявяват по телефона от лицата, които работят в магазините на клиента, доставят се с транспорт на доставчика и за негова сметка, а разплащането се извършва в брой.

При тази фактическа обстановка ревизиращият екип е направил извод, че жалбоподателят системно купува стоки от [фирма] и от [фирма]. Установено е, че за закупените стоки получава фактури от посочените дружества. Констатирано е, че само част от тези фактури са включени в дневниците му за покупки. Установено е, че задълженото лице извършва търговска дейност със стоки от вида на вписаните във фактурите - тютюневи изделия, скреч карти, алкохолни и безалкохолни напитки. За целта експлоатира няколко търговски обекта на територията на [населено място].

По отношение на доставчиците [фирма] и от [фирма] органите по приходите са установили, че те са отразили в дневниците си за продажби всички издадени от тях към жалбоподателя първични счетоводни документи, осчетоводили са приходи от продажбите и са начислили ДДС.

Предвид горното ревизиращият екип е приел, че фактурираните от доставчиците стоки са преминали в патримониума на жалбоподателя и са участвали в търговския му оборот, но не са намерили отражение в счетоводните му регистри. Формиран е извод, че стоките са реализирани на територията на страната, без да са отчетени приходи от продажби и без да е начислен данък върху добавената стойност. Предвид обстоятелството, че се касае за оборотни стоки и предвид вида на извършваната от задълженото лице дейност - търговия със стоки от този асортимент, органите по приходите са приели, че същите са реализирани в месеца на закупуването им. Като допълнителен аргумент е посочено обстоятелството, че продажбите не са осчетоводени от лицето в периоди, различни от тези, през които са издадени фактурите и не са представени доказателства за установени липси или излишъци. С оглед обстоятелството, че част от стоките са с нормативно определени цени – цигари, и съобразно данните в счетоводството на жалбоподателя относно размера на ползваната при продажбите надценка, органите по приходите са приела такава в размер на 5%. По тези съображения и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС, са начислили дължим данък върху добавената стойност за отделните ревизирани периоди общо в размер на 72 345,01 лв. По отношение на правото на приспадане на данъчен кредит за придобитите стоки е посочено, че след като не е отразил спорните фактури в дневниците си за покупки жалбоподателят не е упражнил правото си на кредит в нормативно изискуемия за това срок съгласно чл. 72, ал. 1 от ЗДДС.

В срока по чл.152 от ДОПК данъчнозадълженото лице е обжалвало РА № Р-22221016004258-091-001/18.07.2017г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – [населено място], пред директора на Дирекция „ОДОП” – [населено място]. На основание чл.156, ал.7 от ДОПК, срокът за произнасяне по жалбата е продължен по взаимно съгласие между жалбоподателя и решаващия орган / л.113 от делото/. С Решение № 402/21.03.2018г., Директора на Дирекция на „ОДОП”- [населено място] е потвърдил изцяло РА.

В хода на съдебното обжалване на РА е изслушана и приета ССЕ/ л.169 – 174 от делото/, неоспорена от страните по делото. Вещото лице след извършена проверка на документите, приложени по делото и тези в административната преписка, както и

проверка в счетоводството на доставчиците е дало отговор на поставените му задачи. От ответника са представени допълнително писмени доказателства за компетентност на органите издали ЗВР, РД и РА / л. 142-157 от делото/. Други доказателства не са ангажирани от страна на жалбоподателя и ответника в хода на съдебното производство.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена от надлежната страна, в срока по чл.156 от ДОПК и след изчерпване възможността за обжалване по административен ред, в частта потвърдена с Решение № 402/21.03.2018г. на директора на Дирекция на „ОДОП“ – [населено място], поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения: По валидността на акта:

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя за нищожност на оспорения РА. Извършването на преценка досежно необходимостта от продължаване на срока в хипотезата на чл.114,ал. 4 от ДОПК е от компетентност на изпълнителния директор и се прави въз основа на мотивирано предложение на териториалния директор. В случая такова е налице. С Искане за продължаване на срока за извършване на ревизия №Р-22221016004258-Д49-001 от 15.11.2016 г. директорът на ТД на НАП С. е подписал такова предложение, мотивирайки се с големия брой фактури – около 8 000 фактури, издадени от доставчиците на ревизираното лице и невключени в дневниците му за покупки. Въз основа на заповедта по чл. 114, ал. 4 от ДОПК е издадена Заповед №Р-22221016004258-020-004 от 22.11.2016 г. за изменение на ЗВР, която е връчена на жалбоподателя по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК. Що се касае до претенцията на ревизираното лице за връчване на заповедта по чл. 114, ал. 4 от ДОПК, видно от текста на разпоредбата, законът не поставя такова изискване. За продължаване на срока на ревизията лицето се счита за уведомено с връчване на Заповед №Р-22221016004258-020-004 от 22.11.2016 г., в която е посочено изрично, че се издава въз основа на Заповед №Р-22221016004258-ЗИД-001 от 21.11.2016 г. на изпълнителния директор на НАП. Заповедта за продължаване на срока на ревизията е издадена от компетентен орган, видно от представените по делото доказателства за компетентност / л. 20-21 от делото/.

Настоящият състав намира за неоснователни и оплакванията на жалбоподателя, че при извършването на ревизията, изготвянето на ревизионния доклад и ревизионния акт, както и при издаването на потвърдителното решение на Дирекция "ОДОП", са допуснати нарушения на принципите на служебното начало, на добросъвестност и право на защита, установени съответно в чл. 5 и чл. 6 от ДОПК както и че ревизията не е приключила в законоустановения срок. От посочените основни начала на данъчно-осигурителния процес органите по приходите следва да се ръководят в действията си на всеки етап от регламентираната с ДОПК процедура по установяване публичните вземания и нарушението им действително би довело до незаконосъобразност на извършените действия и издадените актове. В настоящия случай обаче, от събраните по делото доказателства не се установява да са допуснати такива нарушения. Обратно - при извършване на ревизията са спазвани всички законови изисквания, като констатациите на проверяващите органи са извършени изцяло на база служебно събраните от тях по съответния ред в хода на ревизията доказателства. Жалбоподателят и бил запознаван с всички действия и актове на приходната администрация и му е предоставена достатъчна възможност да реализира

защитата си. От преписката не се установява при извършването на ревизията, събирането и обсъждането на доказателствата, и формирането на фактическите и правните им изводи, да е нарушаван принципа на служебно начало и добросъвестното упражняване от страна на ревизиращите органи по приходите на техните процесуални права, или същите да са извършили действия, надвишаващи законовите им правомощия. В хода на ревизията са събрани всички относими доказателства и от трети лица, приобщени по съответния ред от ревизиращия екип, съгласно изискванията на ДОПК.

Предвид особеностите на връчването на документи и съобщения в рамките на ревизията, за съществено нарушение на административно- процесуални разпоредби би могло да се счита това нарушение, което е засегнало сериозно правото на защита на ревизираното лице и което, ако не би било допуснато, би довело до различен по съществото си акт. В случая правото на защита на ревизираното лице не е било нарушено. Сроковете за връчване на документи и актове от органите по приходите, визирани в ДОПК са инструктивни и неспазването на същите няма пряко отношение към законосъобразността на установените задължения. Всички процесуални действия са извършени от органите по приходите в сроковете по чл. 114 от ДОПК. Издаването на РД след срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК не е съществено процесуално нарушение и то не води до незаконосъобразност на издадения ревизионен акт, или до неговата нищожност, тъй като сроковете по чл. 117, ал. 1 и ал. 4 от ДОПК са само инструктивни.

С оглед на горното, при извършване на служебна проверка по чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът констатира, че ревизията е възложена от компетентен орган и е приключила в определения от него срок. Ревизионният акт е издаден от компетентни органи, съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК и определя данъчни задължения за периода, за който е възложена ревизията. Същият е издаден в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правните основания за издаването му. РА е издаден под формата на електронен документ и подписан с валидни КЕП от издателите му предоставен на електронен носител и приложен по делото/ л. 145-157 от делото/. Видно от представените в писмото доказателства, електронните подписи на органите по приходите, участвали в ревизията са били валидни и квалифицирани по смисъла на чл. 13, ал. 3 и 4 от ЗЕДЕП. При извършването на ревизията не са били допуснати нарушения на процесуалните разпоредби, визирани в ДОПК, поради което обжалваният РА № Р-22221016004258-091-001/18.07.2017г. не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Допълнителните задължения за ДДС на ревизирания субект са установени във връзка с неотразени в дневниците му за покупки фактури, по отношение на които е обективизирано получаване на стоките с подпис на получател. Видно от мотивите на РА/РД, допълнителните задължения за ДДС са вследствие установените в хода на ревизията несъответствия в данните по дневниците за покупки на жалбоподателя и дневниците за продажби на неговите доставчици. Констатирано е, че при упражняване на търговската си дейност ревизираното лице не е осчетоводило всички фактури, издадени от неговите контрагенти.

Вследствие това органите по приходите са приели, че са налице фактически получени от жалбоподателя стоки, които не са заприходени като налични. От това следва, че дружеството е реализирало сделки на територията на страната, без да отчете приходи и без да начисли ДДС.

В конкретния случай спорът между страните се свежда до това дали жалбоподателят е действителен получател на документираните доставки по фактури, за които е констатирано, че са издадени и включени в дневниците за продажби на доставчиците [фирма] и от [фирма]

Жалбоподателят оспорва тези изводи на органа по приходите като твърди, че стоките, посочени във фактурите са не реално доставени и получени като в хода на ревизионното производство са представени всички необходими документи доказващи този факт. Жалбоподателят счита, че органът по приходите е приложил неправилно материалният закон. Позовава се на практиката на СЕС и на ВАС.

Възраженията на жалбоподателя са неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл.68, ал.1 от ЗДДС, данъчният кредит се определя като сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за: 1/ получени от него стоки или услуги по облагаема доставка; 2/ извършено от него плащане, преди да е възникнало данъчното събитие за облагаема доставка; 3/ осъществен от него внос; 4/ изискуемия от него данък като платец по глава осма. Съгласно ал.2 на същата разпоредба, правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем, т.е. на датата на възникване на данъчното събитие по чл.25, ал.2 и 3 ЗДДС. Разпоредбата на чл.25, ал.2 и 3 от ЗДДС сочи, че данъчното събитие по смисъла на ЗДДС възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена, както и в специфичните случаи описани в чл.25, ал.3 ЗДДС. Тоест, извършването на доставка по смисъла на чл.6 и чл.9 от ЗДДС е абсолютна предпоставка за възникването и упражняването на правото на данъчен кредит, поради което само при наличието на доставка данъкът се явява начислен от доставчика правомерно.

Съгласно цитираната разпоредба, доставката на стока се дефинира, като прехвърляне на правото на собственост върху стоката, т.е. за да се установи извършването на доставка, следва да се докаже, че доставчикът - ДЗЛ, което е издало фактурата и е начислило ДДС, е прехвърлил собствеността върху стоката предмет на продажбата на нейният получател. При родово определените вещи, като в процесния случай, прехвърлянето на собствеността се осъществява с факта на предаване на стоката на получателя, което пък означава, че следва да е безспорно установено, че доставчикът е разполагал със стоката към датата на извършване на доставката.

След преценка на доказателствата по делото съдът намира, че констатациите на органът по приходите, относно наличието на реални доставки по смисъла на чл.6 от ЗДДС по процесните фактури не са опровергани. За да бъде признато право на данъчен кредит не е достатъчно само да е издадена фактура, данъкът по нея да е начислен към бюджета и да е включена в СД по ЗДДС и в дневника за покупки за периода, необходимо е доставката да е

реално извършена.

Видно от представените доказателства в административната преписка, в хода на ревизионното производство по реда на ДОПК е извършена насрещна проверка на доставчиците [фирма] и от [фирма], като същите са представили копия от фактури, подписани от получател, а именно от управителя или негови служители. Настоящата инстанция констатира, че в противовес с твърденията на жалбоподателя част от фактурите, които не са включени в дневниците му за покупки, са подписани за получател от представляващия дружеството – Р. С. Д.. Друга част са подписани от лицето С. Д. С.. Подписите на представените по делото фактури не бяха оспорени от жалбоподателя по надлежния ред /чл.193 от ГПК/, въпреки дадените от съда многобройни указания по чл.171, ал.4 от АПК.

Освен горното доставчиците са дали писмени обяснения и са посочили какъв е механизмът на подаване на заявки и получаване на стоките. Безспорно е, че доставчиците извършват търговска дейност със стоки от вида на фактурираните и че в дневниците за покупки на жалбоподателя фигурират издадени от тях фактури за доставка на тютюневи изделия, алкохолни и безалкохолни напитки. Дружествата са сред основните доставчици на задълженото лице през ревизираните периоди и са утвърдени търговци в търговията с алкохол и цигари.

Обстоятелството, че при доставчиците са налични втори оригинални екземпляри от процесните фактури се потвърждава и от приетата по делото ССЕ, неоспорена от страните. Вещото лице е посочило изрично, че тези фактури са намерили счетоводно отражение в регистрите на доставчиците като фактурите са били платени в брой. Посочено е още, че доставчиците, с оглед вида на стоката не издават съпътстващи документи при предаването на стоката. Вещото лице е описало подробно и това, че доставчиците са разполагали с материална, кадрова и техническа обезпеченост за извършване на процесните доставки. Следва да се отбележи, че проверка в счетоводството на жалбоподателя не е извършвана от вещото лице, тъй като такава не е поискана от жалбоподателя, въпреки дадените му указания от съда по чл.171, ал.4 от АПК. Т.е. твърденията на същия, че не разполага със процесните фактури и никога не е получавал стоките, описани в фактурите са неоснователни и недоказани.

С оглед горното съдът намира за правилни и обосновани изводите на органите по приходите за наличието на реални доставки по смисъла на чл.6 от ЗДДС по отношение на спорните фактури, описани подробно в РД и неосчетоводени от „**К. ТРЕЙДИНГ**“ **О.**

От жалбоподателя в хода на съдебното производство не бяха представени и доказателства, че стоките са били за лично потребление. По фактурите са получени значителни количества от едни и същи видове стоки - тютюневи изделия, алкохолни и безалкохолни напитки, скреч карти. Освен това жалбоподателят е разполагал с пет наети обекта за търговия с хранителни стоки и тютюневи изделия – магазини и павилиони, находящи се в [населено място], а спорните стоки са от номенклатурата, с която извършва търговска дейност.

В Решение от 05.10.2016 г. по дело С-576/15, [фирма], диспозитив е

посочено че член 2, параграф 1, буква „а“, член 9, параграф 1, член 14, параграф 1 и членове 73 и 273 от **Директива 2006/112/ЕО** относно общата система на ДДС и принципите на данъчен неутралитет, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, по силата на която, когато в склада на данъчно задълженото лице липсват стоки, които са му доставени, и свързаните с тях данъчни документи не са отразени в счетоводството на данъчнозадължените лица, данъчната администрация може да презюмира, че данъчнозадълженото лице впоследствие е продало посочените стоки на трети лица и да определи данъчната основа за продажбите на посочените стоки на базата на фактите, които са й известни. С оглед на горното правилен е и извода на органите по приходите, за извършени последващи продажби на процесните стоки от жалбоподателя, с оглед на липсата на счетоводното им отразяване в счетоводството на същия. Доказателства които да опровергаят тези изводи на приходната администрация не баха представени от страна на жалбоподателя в хода на съдебното производство.

Съдът намира, че органът по приходите правилно е и определил размера на дължимия ДДС за процесните периоди. В случая конкретният размер на допълнително начисления ДДС е изчислен на база сбора от данъчните основи по фактури, издадени от [фирма] и [фирма], при надценка в размер на 5%. Касае се за средна надценка, ползвана от дружеството при извършване на продажбите и определена от ревизиращия екип въз основа на представената от жалбоподателя счетоводна документация. Върху така формираните данъчни основи /данъчна основа плюс 5% надценка/ за всеки от ревизираните периоди е начислен дължимия ДДС със ставка 20 на сто съгласно чл. 66, ал. 1 от ЗДДС на основание чл. 86, ал. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 26, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС.

Предвид гореизложеното съдът счита, че обжалваният РА, потвърден с Решение № 402/21.02.2018г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – [населено място], е законосъобразен, фактическите констатации в него кореспондират със събраните в хода на ревизията доказателства, поради което жалбата следва да бъде оставена без уважение.

Предвид изхода на спора, искането на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира за основателно. Възнаграждението следва да бъде определено по реда на чл.8,ал.1, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно обжалвания материален интерес – главница и лихви общо в размер на 99657.19 лв. Поради това, и предвид обстоятелството, че ответната страна е представлявана в процеса от юрисконсулт, възнаграждението е дължимо и следва да бъде присъдено в размер на 3519.72 лв.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, Административен съд – София- град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на

управление: [населено място], р-н „Л.“, [улица], представлявано Р. Д., срещу РА № Р-22221016004258-091-001/18.07.2017 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – [населено място], **потвърден** с Решение № 402/21.03.2018г. на директора на Дирекция на „ОДОП” – [населено място] при ЦУ на НАП, с който на дружеството са определени допълнителни данъчни задължения за ДДС по ЗДДС за данъчни периоди м.10, 11, и 12.2011 г., м.03 и 04.2012 г., от м.06.2013 г. до м.12.2014 г., м.03.2015 г. и от м.07 до м.12.2015 г., общо в размер на 72345.01 лв. главница и лихва за забава общо в размер на 27312.18 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н „Л.“, [улица], представлявано Р. Д., да заплати по сметката на Дирекция „ОДОП” - [населено място] сумата в размер на **3519.72 лв.**/ три хиляди петстотин и деветнадесет лева и седемдесет и две стотинки/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: